

РЕШЕНИЕ

№ 3230

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 28.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **898** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на И. М. Г.-ИМГ АД срещу решение № ПО-151/23.12.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено. Представя писмени бележки.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 23.12.2019 г. е отхвърлена жалбата на И. М. Г.-ИМГ АД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ от 12.11.2019 г. /л. 25/. С последното е наложена възбрана върху недвижим имоти с балансова стойност съответно от 43 151,74 лева и 3500 лева, и запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в У. Б. АД за сумата от 24 358,47 лева. В ПНПОМ е посочено, че очакваният размер на задълженията е в размер на 71 010,21 лева.

ПНПОМ е издадено на база на искане за налагане на ПОМ от 25.10.2019 г. /л. 27/ с приложения към него справки за притежавани недвижими имоти, МПС и банкови сметки, и във връзка с ревизия, възложена със заповед за влагане на ревизия /ЗВР/ от 04.07.2019 г. /л. 37/ за установяване на задължения за ДДС за периода

01.12.2016-30.11.2017 г.

Представени са доказателства за компетентност на П. П. /л. 54 и сл./.

В хода на съдебното производство е представен ревизионен акт /РА/ от 07.05.2020 г., с който са установени задължения в размер на 137 529,97 лева.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК и с оглед представените заповеди за заместване на А. Г. и за отсъствието ѝ на датата на издаване на оспореното решение.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от същия закон. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините (чл. 195, ал. 7 ДОПК).

В настоящия случай обезпечение в пари или банкова гаранция не са предложени, поради което не са налице предпоставките за отмяна на обезпечителната мярка на това основание.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, с оглед балансовата стойност на недвижимите имоти, върху които е наложена възбрана в съответствие с чл. 195, ал. 6 от ДОПК и с оглед предполагаемия размер на бъдещото задължение, е наложен и запор за сумата от 24 358,47 лева. Така, общата сума на наложените възбрани и запор е равна на размера на очакваното задължение от 71 010,21 лева съгл. чл. 195, ал. 7 от ДОПК. Друг е въпросът, че съгл. представения РА установените публични задължения на дружеството са почти в двоен размер, а именно 137 529,97 лева.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяването му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК.

Неоснователни са твърденията, че ПНПОМ е издадено във връзка със ЗВР от 06.11.2019 г., доколкото видно от обсъдените в ПНПОМ обстоятелства е, че ревизията е възложена със ЗВР от 04.07.2019 г. – същата е приложена по делото /л. 37/. Със заповед за изменение на ЗВР, издадена на 06.11.2019 г. /л. 39/ единствено е удължен срокът за извършване на ЗВР. Не могат да се приемат за основателни възраженията в жалбата, че се касае за ПНПОМ, което е издадено 6 дни след започване на ревизията, а именно на 12.11.2019 г., предвид цитираната ЗВР от 04.07.2019 г., която впрочем е спомената и в жалбата на дружеството до съда.

Относно възраженията, касаещи размера на предполагаемите бъдещи задължения: този размер не може да бъде изследван в настоящото производство – по арг. от чл. 121, ал. 4 вр. ал. 1 от ДОПК и доколкото същият е предмет на друго производство – по извършване на ревизия, респ. издаване на РА и неговото оспорване. Друг е въпросът, че видно от РА публичните задължения на дружеството са в размер, многократно надвишаващ стойността на възбранените имоти и запорирани суми, което обстоятелство не следва да бъде игнорирано предвид разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК и с оглед спазване на изискването на чл. 195, ал. 7 от ДОПК.

ДОПК не въвежда изискване за цялостен подробен анализ на имущественото състояние на дружеството, за да се прецени обезпечителната нужда. С оглед изпълнението на изискването на чл. 121, ал. 3 от ДОПК – мерките да се налагат върху активи, обезпечаването на които не затруднява дейността на лицето, съдът намира, че в случая това изискване е спазено с наложените възбрани. Запор е наложен единствено за сумата от 24 358,47 лева, която не се покрива от балансовата стойност на имотите. От съдържанието на искането и приложените към него доказателства е видно, че е направен анализ на наличните активи на дружеството.

Неоснователни са възраженията в писмените бележки, че ПОМ не са продължени, което водило до незаконосъобразност на обжалваното решение, респ. на ПНПОМ. Съгл. чл. 121, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК искане за продължаване на ПОМ следва да бъде направено в 4-месечен срок от налагане на първата ПОМ до съда. Производството е едностранно, охранително и дружеството не участва в него. В случая изискването на цитираните разпоредби е спазено, тъй като на 13.03.2020 г. в АССГ е подадено искане по чл. 121, ал. 4 от ДОПК от главен публичен изпълнител, за което е образувано адм.д. № 2910/2020 г. и същото с определение от 27.04.2020 г. е уважено.

По изложените съображения жалбата срещу решението на Директора на ТД на НАП С. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноси. Ответникът претендира разноси, поради което жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати такива в размер на 500 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно приложения списък.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. Г.-ИМГ АД срещу решение № ПО-151/23.12.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на И. М. Г.-ИМГ АД срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни

мерки № С190022-023-0003330/12.11.2019 г.

ОСЪЖДА И. М. Г.-ИМГ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: